

zgoščanje olja Öleindickung, f
zgoščevalna snov Dickungsmittel, n
zlepljenje Verkleben, n
zmogljivost Leistung, f; Kapazität, f
zmotnitev Trübung, f

Ž

železov oksihidrat Eisenoxidhydrat, n;
 Rost, m

židkost Zähigkeit, f
življenjska doba Lebensdauer, f; Laufleistung, f
življenjska doba motorja Laufstrecke (f)
 des Motors
žveplov dioksid Schwefeldioxid, n
žveplova kislina Schwefelsäure, f

Janko Moder

Nemško-slovenski slovar Igorja Antiča

Jeziki – tudi slovenščina – so kakor gozdovi in v njih so slovarji kakor drevesa, enojezični kot debela, dvo- in večjezični kot veje in krošnje. Jezikovna drevesa so toliko bolj košata, kolikor več je v njih dvo- in večjezičnih slovarjev.

Slovenci se zaradi prvine težnje po neodvisnosti tako rekoč nagonso sproti oskrbujemo z njimi, ne le s slovarji svojih zemljepisnih sosedov, še prav posebej tistih, s katerimi tekmujejo v kulturnem sožitju ali o katerih slutimo, da bi radi na nas gledali zviška, mogoče celo pokroviteljsko, temveč tudi drugih.

Slovenščina je po znamenitem vzponu tako rekoč iz nič ob Dalmatinovem prevodu *Biblije* (1584) potem nekaj stoletij spala kakor Trnuljčica, vendar ji spremenjene verske in ideološke razmere niso dovoljevale spanja pravičnega, kaj šele spanja na lovorikah doseženega.

Zato tudi takrat slovarska sla ni mirovala. Pomislimo le na Megiserjev *Štirijezični slovar* (1592) z nemščino, latinščino, slovenščino in italijanščino, na Alasiov *Slovar* (1607) z

italijanščino in slovenščino, vendar je slovenski feniks, ves preroben in nov, zares zaživel spet šele po Prešernu in po pomladi narodov (1848).

Že takoj sredi devetnajstega stoletja je namreč izšel Janežičev *Popolni ročni slovar slovenskega in nemškega jezika*, po današnjem pojmovanju slovar srednjega obsega (*Nemško-slovenski del* 1850), le malo pozneje pa sta enakovredno z nemščino zatekmovala velika na, Cigaletov *Nemško-slovenski* (1860) in Pleteršnikov *Slovensko-nemški slovar* (1894, 1895).

In s tem je bilo tudi dokončno konec zatišja in miru na slovarskem področju. Nadaljevale so se mogočne zamisli z velikanskimi načrti, čeprav so se nekatere začele uresničevati šele v prvi Jugoslaviji, za latinščino na primer z Wiesthalerjevim *Latinsko-slovenskim slovarjem* (A–K, 1923), ki pa bo nemara šele zdaj izdan v celoti (doslej A–K, 1999), in s Šturmovim *Francosko-slovenskim slovarjem* (A–C, 1939) s podobno, po svoje še bolj žalostno usodo, saj kljub veličastni zamisli tako rekoč ne more biti dokončan. Več sreče je

imel Doklerjev starogrški *Grško-slovenski slovar* (1915), šele v najnovejšem času pa so se mu pridružili še trije veliki slovarji, *Veliki angleško-slovenski slovar* (1978) Antona Grada, Ružene Škerlj in Nade Vitorovič, Jurančičev *Srbskohrvatsko-slovenski slovar* (1986) in Šlenčev *Veliki italijansko-slovenski slovar* (1997).

Srednje obsežnih in manjših slovarjev je izšlo sicer še nekaj več ne le za doslej naštete jezike, temveč tudi za nekatere druge (albanščina, češčina, esperanto, francoščina, japonščina, kitajščina, madžarščina, makedonščina, poljščina, portugalsčina, ruščina, slovaščina, španščina), velika škoda pa je, da smo še zmeraj brez slovarjev za flamščino in holandsčino (nizozemščino) in za tako imenovane skandinavske jezike (danščina, norveščina, švedščina), čeprav je slovar Lene Holmqvist za švedščino že dolga leta v rokopisu pripravljen.

Po svoje je kar malo čudno, da smo ne glede na sodobno prevladujočo angleščino še zmeraj najbolje oskrbljeni s slovarji za nemščino, čeprav je bila ta nekaj časa po drugi svetovni vojni celo skoraj povsem izključena iz šol. In vendar so zdaj tako rekoč ob istem času (če štejemo, da mora slovar, namenjen predvsem šolam, ostati v prodaji vsaj deset let) ob večjem slovarju Debenjakovih in manjšem slovarju Berdenove obenem na trgu kar štirje nemško-slovenski slovarji srednjega obsega, in sicer ena zadnjih izdaj Franceta Tomšiča (pri DZS), druga od izdaj Janeza Gradišnika (pri Obzorjih), ena od manjših oblik slovarja Doris Debenjak (pri Cankarjevi) in novi slovar Igorja Antiča (pri Mladinski).

Spričo tega je Antičev uvodni stavek – »Nemško-slovenski slovar, ki ga imate v rokah, pomeni novost na slovenskem trgu« – težko pravilno ali tehtno razumeti. Ravno tako njegov nadaljnji podatek, da je slovar sestavljen »po pravilih novega pravopisa nemškega jezika«, saj vendar slovarjev ne moremo

sestavljati po pravopisnih pravilih, temveč kvečjemu z upoštevanjem pravopisnih pravil.

Za objektivno presojo, da je Antičev slovar med zadnjimi štirimi naštetimi najnovejši, pa je tudi še kar nekaj drugih dokazov. Najprej seveda zlasti podatek, da se edini med njimi že ravna po novem nemškem pravopisu, postopno veljavnem od 1. avgusta 1998, pa tudi nič manj tehtna ugotovitev, da ima edini med njimi (malega slovarja Berdenove kajpada pri tem ne upoštevam) kar sorazmerno veliko sodobnih pojmov, med drugimi na primer pet gesel v zvezi z aidsom (*Aids-Hilfe*, *aidskrank*, *Aidskranke* m in f, *Aidstest*), žal še zmeraj zgolj z opisi pojmov (*služba za pomoč bolnikom z aidsom*, *bolan za aidsom*, *bolnik z aidsom*, *bolnica z aidsom*, *test za obolenost z aidsom*), ker se je pač slovenščina načelno odločila proti podomačenju bolezni v *ajds* ali *ejds* in si tako otežila prehod do podomačenih pridevniških in samostalniških oblik (*ajdsen*, *ajdsnik*, *ajdsnica*, *ajdsni test*). Kako se bodo odločili pri slovarju ob novem slovenskem pravopisu, sicer ne vem, vendar ima *Slovar slovenskega knjižnega jezika* med dodatki (1991) samo obliko *aids* brez družine. To omenjam zato, ker se mi Antičeve rešitve (*bolan za aidsom*, *bolnik z aidsom* ...) ne zdijo boljše od splošne opisne rabe *okužen z aidsom*, *okuženi z aidsom*, *okužena z aidsom* ...

Srečnejšo roko je imel Antič pri *Airbagu*, saj se je odločil za splošno uporabljano *zračno blazino*, ali pri izrazu *Airconditioner* za *klimatsko napravo*, izraze kakor *Airbus* ali *Klon*, *klonen*, *scannen*, *Scanner* pa je bodisi ohranil nespremenjene ali pa jih je le pisno ali izgovorno toliko podomačil, kakor smo tudi sicer večidel vajeni pri prevzetih besedah: *klonirati*, *skenirati*, *skener* (izjema je *airbus*).

Vse te in še druge sodobne izraze torej štejem Antičevemu slovarju v velik plus in z njimi dobiva ta kar lepo prednost pred drugimi, ampak ker ga že toliko stvari odlikuje, ga po svoje upravičeno lahko tudi nekoliko kritične-

je presojam, saj je imel avtor, ko se je odločal za svojo različico, pred očmi vse svoje tekmece z njihovimi dobrimi in slabimi stranmi vred in se je lahko zavestno odločal za najboljšo.

In res, avtor sam slovarju v uvodu prisoja šest zanimivih posebnosti (samo ne vem, zakaj pri naštevanju na koncu alinej ne postavlja podpičij, temveč pike), med drugim, da so »vsa gesla, tudi izpeljanke in zloženske, opremljena s podrobnimi slovničnimi podatki«, kar pa zanesljivo ne drži, saj je veliko gesel brez njih. Mogoče bi bil moral namesto »vsa gesla« zapisati »vsi samostalniki in glagoli« ali kaj podobnega.

Težko tudi razumem avtorjevo zapiranje slovarja pred tujci, saj posebej poudarja, da so »vse oznake in pojasnila v maternem jeziku uporabnikov, se pravi, v slovenščini«, namesto da bi bil rekel, da so vsa pojasnila sicer v slovenščini, da pa to ne sme biti ovira drugim uporabnikom, saj bodo vendar tudi drugi za svoje potrebe lahko uporabljali Antičev slovar, kakor Slovenci lahko uporabljamo vse tujejezične slovarje, čeprav niso pisani v slovenščini.

Pri tem me še moti, da avtor kar nekajkrat omenja izraz »materni govorec« ali »materni govorec slovenščine« in podobno. Vemo sicer, kaj je *materni jezik* = *materinščina*, namerč *Muttersprache*, kakor je navedeno na strani 278, ampak s tem izraz *materni govorec* po mojem še ni nič bolj podprt, če pomislimo, da je *materinščina* jezik, ki ga govori mati, *govorec materinščine* pa zato menda še ni materni govorec.

Nemci sicer imajo izraz *Muttersprachler* (Antič ga v svojem slovarju ne navaja), ki je pri Debenjakih opisan kot »naravni govorec jezika«, pri Dudnu »kdor jezik obvladuje kot materinščino« ali pri Wahrigu »kdor pri pogovoru ali v debati uporablja materinščino«, vendar si v slovenščini ne z »naravnim govorcem« ne z Antičevim »maternim govorcem«

ne morem kaj prida pomagati, saj pri nas na primer dobremu poznavalcu in govorcu latinščine pravimo »latinec«, dobremu poznavalcu ali govorcu francoščine »francoz«, dobremu govorcu nemščine »nemec« in podobno, dobremu obvladovalcu slovenščine torej »slovenec«, dobremu poznavalcu materinščine potemtakem kvečjemu »materinjec« ali »materinec« ali, če že drugače ne gre, »govorec materinščine«.

Sploh pa je izraz »materinščina« v novejšem času, ko včasih spričo mešanih zakonov dobi tudi oče prvo besedo, mednarodno izgubil nekaj objektivne veljave in se nekateri raješi zatekajo k malo manj čustveno obarvanemu izrazu »prvi jezik«, tako da je »materni govorec« še dodatno manj ustrezen in ima očitno še manj prihodnosti.

Med vsemi šestimi »zanimivimi posebnostmi« Antičevega slovarja je zame povsem nesporna odlika gotovo novi nemški pravopis, saj ni le upoštevan v celotnem besedilu, temveč tudi predstavljen v kratki, dokaj pregledni, le korektorsko žal premalo skrbni informaciji. Utrujeno korektorjevo oko je na primer spregledalo »Stickstoff-frei«, »prišemo z veliko začetnico«, »po katerih se lahko vprašamo kako?, in pri katerih« in še nekaj podobnih vejic.

Slovar gotovo zasluži pohvalo tudi zaradi slovničnih podatkov pri samostalniki, glagolih in nekaterih predlogih, zaradi dosledne naglašnosti vseh nemških geselskih besed, zaradi opozoril na morebitno drugačno izgovarjavo, zaradi razvezave nekaterih kratic in okrajšav, zaradi upoštevanja švicarske, avstrijske in narečne nemščine in zaradi vseh drugih, tudi v drugih slovarjih že preizkušenih prvin (obširna navodila za uporabo, seznam nepravilnih glagolov in podobno). Vse to priporoča novi slovar za nepogrešljivega spremljevalca in svetovalca zlasti mlajšim, še manj izkušenim in manj zahtevnim uporabnikom.

Zlasti v zvezi s tem pa moram postaviti avtorju resno načelno vprašanje, o katerem je najbrž premalo razmislil. Nemščina in slovenščina sta si namreč v marsičem bistveno različna jezika. Tako imamo na primer v slovenščini tako imenovani glagolski vid, večidel skoraj povsod po dve glagolski obliki, dovršno in nedovršno, recimo *obrniti* : *obračati*. Antič se je – mogoče zaradi prostorske stiske – odločil večidel le za en sam glagolski vid, na primer **werfen** *vreči*; *povreči*, ko je vendar jasno, da se **werfen** pravi tudi *metati*, *kotiti*, se pravi dejavnost z nedovršnim glagolskim vidom, ali nasprotno, da se na primer **jauchzen** pravi ne le *vriskati*, temveč tudi *vriskati*, *zavrisovati*, torej z dovršnim glagolskim vidom. Na to bi bilo treba posebej opozoriti vsaj v uvodu, pa je imel avtor bolj pred očmi zgolj nemške posebnosti, zato njemu in založbi priporočam, da to vprašanje ob morebitni drugi izdaji resno pretehtata, saj pri sedanjavi avtorjevi odločitvi podatkovno izrecno trpi slovenska stran, vsebinsko in oblikovno, zlasti pri tujih uporabnikih, ki ne poznajo dovolj te slovenske posebnosti. Še posebej kvarno pa utegne to vplivati na slovensko mladino, če se bo preveč mehanično navzela samo ene vrste Antičevih prevodov posamezne nemške besede, bodisi samo dovršnih ali samo nedovršnih oblik slovenskih glagolov.

Iz avtorjevega uvoda naj pohvalno navedem še podatek o vsebini slovarja; da ni sestavljen samo iz »eno- in dvojezičnih slovarjev«, temveč tudi iz »revij, časopisov, brošur, reklam, interneta in informativnih publikacij«, skratka, da »ponuja izrez živega nemškega jezika«. Tudi to je gotovo dobra stran avtorske odločitve, čeprav je sad tako premišljene načrta po navadi odvisen od avtorjeve razgledanosti in srečne roke pri izbiri virov, področij in besed v njih. Avtor v zvezi s tem posebej omenja »številne aktualne strokovne izraze predvsem s področja računalništva, komunikacij in Evropske unije«, z isto upraviče-

nostjo pa bi najbrž naštel še katero od strok, saj nobena od naštetih ne izstopa prav posebej.

Da to res drži, sem deloma že nakazal v začetku z navedbo nekaj sodobnih izrazov, vendar pa nam pogled na odprti Antičev slovar hkrati pove, da je šlo avtorju – recimo, ob predpisanem črkovnem obsegu – najbrž zlasti za zajetje kar največ vsak dan potrebnih besed in ob njih le za najnujnejšo frazeološko ali ilustrativno gradivo, saj so geselski članki pretežno enovrstični, se pravi skopo omejeni zgolj na besedo samo in na njene prve ali najnujnejše pomene.

To je po svoje sicer razumna odločitev, kolikor velja za upoštevanje kar največ korenskih besed brez odvečnega ponavljanja skoraj polnopomenskih samostalnikov in glagolov v drugi polovici zloženek, ker uporabnik lahko marsikdaj tudi sam vsaj približno ugame pomen prenekatero zloženke, če pozna vsebino njenih sestavin. Podobno se dogaja ob veliko predponskih sestavljenkah in izpeljankah ter samostalniških zloženkah, večinoma pa človek le težko sam odkrije pomen raznih slovničnih ali nezloženih besed ter najpogostejših fraz in besednih zvez že z deloma spremenjenim ali prenesenim pomenom.

Naj poskusim te misli vsaj nekoliko ponazoriti z nekaj posegi v slovar.

Vzemimo najprej dokaj živo tujo predpono **anti-**. V Antičevem slovarju je po abecedi 43 pojmov s tem začetkom (ne glede na to, ali gre za predponsko sestavljenko ali za samostojno korensko besedo). V nemškem Dudnovem precej večjem slovarju sem potem pogledal, katera od besed bi po moje še morala biti tudi v Antičevem slovarju, in jih našel, recimo, borih devetero, na primer *Antibarbarus* (jezikovni priročnik), *Antifon* (antifona), *antikisieren* in *Antiken* (v pomenu »umetnine«; pri Antiču sta le *antik* in *Antike*), *Antiqua* (tip črk), *Antispasmodikum*, *Antiteilchen* (protidelec), *Antitoxin* (protistrup), *Antizyklone*.

Pogledal sem tudi, ali je pri Antiču kateri od izrazov odveč, in našel pogojno le *Antisemitin*, ker je beseda predvidljiva iz moške oblike *Antisemit*. Ta preizkus je torej Antičev slovar več kot uspešno prenesel.

Potem sem se odločil še za domačo predpono, nalašč redko, in sicer **nicht-**, in naštel pri Antiču 27 gesel (spet po abecedi, tako da so mednje zajete tudi besede, ki niso sestavljene ali izpeljane z **nicht**). Pogrešam *Nichteinmischung* (nevmešavanje), *Nichtschwimmer* (neplavalec), *nichtselbständig* (nesamostojen), *Nichtsnutz* (malopridnež), *nichtzielend* (neprehoden). Tu lahko tudi pojasnim svojo prejšnjo misel: če so izpuščene besede, kakor sta *Nichteinmischung* in *Nichtschwimmer*, ni to za slovar pravzaprav nič tako usodnega, saj sta oba izraza gladko razvidna in prevedljiva iz sestavin *nicht* in *Schwimmer*, drugače je pa z besedami, kakor sta *Nichtsnutz* in *nichtzielend*, ker sta teže prevedljiva iz sestavin. Iz istega vzroka pogrešam pri besedah *nicht* in *nichts* precej več ilustrativnega gradiva, ki naj pokaže našo in nemško rabo.

Naredil sem še tretji poskus na slepo. To pot sem vzel zloženke s **Schnee-**. Naštel sem 28 gesel, torej eno več kakor pri Gradišniku, vendar s precej različnim izborom.

Istih pojmov imata 11 (*Schnee*, *Schneeball*, *Schneebblindheit*, *Schneebbrille*, *Schneedecke*, *Schneeflocke*, *schneefrei*, *Schneeglöckchen*, *Schneemann*, *Schneesturm*, *Schneewittchen*) s približno enakimi prevedki (G: snežna kepa, A: kepa snega; G: snežni naočniki, A: zaščitna očala (za sneg); G: kopen, brez snega, A: brez snega).

Gradišnik ima 16 svojih: *Schneeanflug*, snežni poprh; *Schneeberg*, snežnik; *Schneefall*, sneženje; *Schneefeld*, *Schneefläche*, snežišče; *Schneegestöber*, snežni metež; *Schneegrenze*, ločnica večnega snega; *schneehaarig*, belolas; *Schneehaufen*, kup snega; *schneeig*, snežen, zasnežen; *Schneekruste*, sren; *Schnee-*

reifen, krplja, krpljica; *Schneerose*, črni teloh; *Schnees Schuh*, krplja, smučka; *Schneeverwehung*, opast; *Schneewasser*, snežnica.

Tudi Antič ima 17 svojih: *schneebedeckt*, prekrit s snegom, zasnežen; *Schneeeule*, snežna sova; *Schneefräse*, snežna freza; *Schneegans*, snežna gos; *Schneeglätte*, spolzkost cestišča (zaradi snega); *Schneehase*, planinski zajec; *Schneehuhn*, belka, snežna jerebica; *Schneekanone*, snežni top; *Schneekette*, snežna veriga; *Schneematsch*, snežna brozga; *Schneemobil*, snežno vozilo; *Schneepflug*, snežni plug; *Schneeraupe*, teptalni stroj; *Schneeregen*, sneg z dežjem; *Schneeschaufel*, lopata za čiščenje snega; *Schneetreiben*, snežni metež; *schneeweiß*, snežno bel.

Opazna je torej Antičeva skrb za novejšje snežne priprave in za živalski svet, neroden pa se mi zdi opisni prevod za lopato (na splošno je v slovarju še preveč okornih ali opisnih prevedkov). Od manjkajočih izrazov pri *Schnee-* bi jih za premislek priporočil vsaj petero, in sicer *Schneegestöber*, snežni metež; *Schneebruch*, snegolom; *Schneefang*, snegolov, *Schneelawine*, snežni plaz; *Schneemensch*, jeti.

Tudi ti preizkusi so se torej za Antičev slovar v bistvu kar ugodno iztekli, in ker mi je slovar tudi sicer v načelu simpatičen ali ker je, kakor temu zdaj na splošno pravijo, do uporabnika prijazen, saj pri njem namesto oči trpijo kvečjemu roke, ker je tisk zadosti velik in stavek temu primerno zračen, in ker slutim, da avtor še ni rekel zadnje besede, ker se torej slovarju obeta še lepa prihodnost, si ne morem kaj, da ne bi za konec izrekel še troje nasvetov za morebitne prihodnje izdaje.

1. Pri posameznih temeljnih, le na videz drobnih slovničnih besedah, prislovihih, členkih, predlogih in podobnem, na primer *also*, *bald*, *dann*, *denn*, *daran*, *darauf*, *hin*, *je*, *nahe*, *schon*, *schier*, *überhaupt* ..., bi kazalo pomnožiti in še razširiti ilustrativno gradivo.

2. Pri bolj ali manj stalnih zvezah bi bilo treba še večkrat z besedo v oklepaju dopolniti ali konkretizirati stvarno ali preneseno vsebino. Veliko je v tem pogledu sicer že narejene, ker so marsikje pripisane strokovne panoge, iz katerih je izraz vzet (EKON, FIŽ, MAT), vendar mislim tu ne le na panogo, temveč tudi na tako imenovano ključno besedo.

V slovarju je na primer pri glagolu *abstechen* rečeno: »izrezati; zaklati (žival); zabosti; razlikovati se«. V zvezi s temeljnim pomenom je ponazarjalno mogoče še najbližji »razlikovati se«, vendar je slovarsko najbolj opredeljen »zaklati«, ker mu je v oklepaju dodana predmetna navezava. Prav na take navezave mislim, ko pravim, da bi kazalo še večkrat z besedo v oklepaju bolj konkretizirati vsebino; s tem bi se tudi izrazi s preširokim ali premalo izostrenim pomenom zožili na bolj bistvene ustreznice. Se pravi: z navideznim oženjem pomena bi ga lahko pravzaprav izostrili in njegovo bistvo prenesli tudi na sorodne odtenke in pomene.

Recimo: namesto dosti nedoločnega »izrezati« bi se z dodano besedo »(rušo)« bolj približali dobesednemu bistvu, torej *odrezati* (*rušo*). S tem bi lažje razumeli tudi »razlikovati«, se pravi »odmikati se od celote, od večine, biti drugačen«. To bi nadalje še posebej pomagalo razumevanju samostalnika *der Abstecher*, ki je preveden kot »kratek izlet, skok«, kar je sicer res, pa vendar za las premalo povezano z osnovnim pomenom besede, ki bi bila zares razumljiva šele s tem, če bi bil prevod dopolnjen: »kratek izlet, skok (v stran)«.

Nekaj dodatnih informacij bi bralec lahko dobil s tem, ko bi bilo pri prvih treh pomenih

navedeno, da gre za prehodni glagol, pri četrtem pa za neprehodnega s pomenom »biti drugačen, biti ločen od«. Pri taki obdelavi bi se pokazalo, da sta dva glagola »zaklati« in »zabosti« istopomenska in s tem negospodarno podvojena, saj bi zadostoval en sam.

3. Moj tretji predlog bi sicer najbolj povečal črkovni obseg slovarja, saj mislim na še dodatno obogatitev frazeologije pri tako rekoč ustaljenih frazeoloških pojmi, na primer *Kopf, Salz, machen, sagen ...*, vendar naj bo izrečen še ta, saj bi se potem tudi zunanja podoba slovarja bistveno spremenila: iz enovrstičnih geselskih člankov šolskega slovarja bi nastal resen slovar srednjega obsega.

In s tem bi Antičev slovar ujel tisto, čemur sem v svoji oceni v Književnih listih v Delu (21. oktobra 1999) rekel *zamujena priložnost* in kar se mi je potrdilo tudi ob tem nekoliko obširnejšem pregledu. Res pa je, da se mi je ravno pri tem pregledu še jasneje pokazalo, da si Antičev *Nemško-slovenski slovar* tako izboljšavo zasluži.

Literatura

- Igor Antič, Nemško-slovenski slovar, Mladinska knjiga, Ljubljana 1999, strani 531
 Katja Berden, Mali nemško-slovenski slovar, DZS, Ljubljana 1999, strani 393
 Duden, Rechtschreibung der deutschen Sprache, Dudenverlag, 21. popolnoma predelana in razširjena izdaja, Mannheim 1999, strani 910
 Janez Gradišnik, Nemško-slovenski slovar, Založba Obzorja, Maribor 1998, strani 500
 Gerhard Wahrig, Deutsches Wörterbuch, Neu herausgegeben von Dr. Renate Wahrig-Burfeind, Bertelsmann Lexikon Verlag, Gütersloh 1997, strani 1420